

Biblioteka
Čarobna knjiga

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
L. J. Smith
“The Vampire Diaries - The Awakening”

Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith
Copyright © 2010 za srpski jezik Čarobna knjiga

Published by arrangement with Rights People, London

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

ISBN: 978-86-7702-133-7

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

L. Dž. Smit

BUĐENJE

Prevod
Marija Pavićević

VAMPIRSKI DNEVNICI:

1. BUĐENJE

2. BORBA

3. BES

4. MRAČNO OKUPLJANJE

*Za
Džudi,
moju sestru i
dobru prijateljicu
Želim posebno da zahvalim
En Smit, Pegi Bokulić, En Mari
Smit i Lori Peni na podacima o
Virdžiniji, kao i Džeku i Sju Ček,
koji su podělili sa mnom sve što
znaju o lokalnim običajima i
tradiciji.*

1.

4. septembar

Dragi Dnevniče,

~~*Danas će se dogoditi nešto užasno.*~~

Ne znam zašto sam ovo napisala. Besmisleno je. Nema razloga da budem uznemirena, trebalo bi da budem srećna, ali...

Uglavnom, sad je 5.30 ujutru, a ja sam budna i uplašena. Uporno ponavljam sebi da sam sva rasejana zbog umora od dugog puta iz Francuske i vremenske razlike. Ipak, to ne objašnjava to što sam toliko uplašena. Toliko izgubljena.

Prekjuče, dok smo se tetka Džudit, Margaret i ja vraćale sa aerodroma, imala sam neki baš čudan osećaj. Kad smo već bile u našoj ulici, odjednom mi je prošlo kroz glavu: „Mama i tata nas čekaju kod kuće. Kladić se da ću ih ugledati na tremu ili da ću ih zateći kako gledaju kroz prozor dnevne sobe. Sigurno sam im mnogo nedostajala.”

Znam. Zvuči krajnje besmisleno.

Međutim, čak i kada sam ugledala kuću i videla da na tremu nema nikoga, još sam imala onaj osećaj. Potrčala sam uza stepenice, uhvatila se za kvaku pa za zvekir i pokucala. Kada je tetka Džudit otključala vrata, uletela sam unutra i samo stala nas-

red hodnika i počela da osluškujem, očekujući da ću čuti kako mama silazi niza stepenice ili tatu kako se javlja iz radne sobe.

Upravo tada je tetka Džudit tik iza mene uz tresak spustila kofer i umorno odahnula, rekavši: „Stigle smo.” Margaret se nasmejala, a mene je preplavio najžurniji osećaj koji sam ikada osetila. Nikada se ranije nisam osetila tako beznadežno izgubljenom.

Stigla sam. Stigla sam kući. Zašto li to zvuči kao laž?

Rođena sam ovde, u Felovoj Crkvi. Od rođenja živim u ovoj kući. Otkad znam za sebe, spavam u ovoj istoj sobi, na čijem su daščanom podu ostali tragovi progorelog drveta – to smo Kerolajn i ja u petom razredu krišom probale da pušimo i zamalo se nismo ugušile. Znam da ću, ako pogledam kroz prozor, ugledati veliku dunju na koju su se pre dve godine Met i njegova ekipa popeli da bi snimali šta se dešava na mojoj rođendanskoj žurki, po čijem završetku je moje društvo trebalo da prespava kod mene. Ovo je moj krevet, ono je moja stolica, a ono tamo je moj toaletni stočić.

Međutim, sada mi sve to izgleda nepoznato, kao da ne pripadam ovde. Sve je, izgleda, na svom mestu – sem mene. A najgore od svega je to što znam da negde pripadam, ali prosto ne mogu da odredim gde je to.

Juče sam bila previše umorna da bih otišla na upis. Meredith je uzela moj raspored časova, ali nisam baš bila raspoložena da pričam s njom preko telefona. Kad bi ko pitao, tetka Džudit bi mu rekla da sam umorna od dugog puta i da spavam, ali me je

tokom večere posmatrala s čudnim izrazom na licu.

Svejedno, danas moram u gužvu, da se vidim s društvom. Treba da se nađemo na parkingu pre škole. Možda se zbog toga bojim? Možda se ja njih plašim?

Elena Gilbert je prestala da piše. Zagledala se u poslednji red, i dalje držeći olovku nad svešćicom čije su korice bile presvučene plavim somotom, i samo zavrtela glavom. Sekund kasnije, naglo je podigla glavu i zavrjlačila i olovku i svesku prema erkeru, odakle su se odbile neoštećene, završivši na tapaciranoj klupi pored prozora.

Sve je to jedna velika smejurija.

Otkad se to ona, Elena Gilbert, plaši da se viđa s ljudima? Otkad se to ona plaši *bilo čega*? Ustala je i besno navukla kimono od crvene svile. Nije se čak ni pogledala u ogledalo, koje je u raskošno ukrašenom viktorijanskom ramu visilo iznad toaletnog stočića od trešnjevog drveta; znala je koga će videti u odrazu – Elenu Gilbert, zgodnu plavušu koja je uvek kul, trendseterku koja završava srednju školu, devojkicu koju svaki momak želi, dok sve devojkice priželjkuju da budu kao ona. Samo, ta je devojkica sada bila namrštena, a njene usne su licu davale izraz nezadovoljstva.

Smiriće me topla kupka i kafa, pomislila je. Umirivao ju je jutarnji ritual kupanja i oblačenja, pa je želela da što duže uživa u njemu. Stoga je dugo razgledala novu garderobu, kupljenu u Parizu. Na kraju je izabrala nežnorožičastu majicu, koju je uklopila s belim lanenim šortsem, tako da je ličila na sladoled s prelivom od maline. Dobro parče, nema šta, pomislila je, a devojkica u ogledalu sada se zagonetno smešila. Njeni malopređašnji strahovi su se raspršili, nestali su kao da nisu ni postojali.

„Elena! Gde si? Zakasnićemo u školu!” Glas je, jedva čujan, dopirao iz prizemlja.

Elena je još jednom provukla četku kroz svoju svilenkastu kosu i vezala je tamnoružičastom trakom, a zatim je dohvatila ranac i sišla niza stepenice.

U kuhinji je četvorogodišnja Margaret za stolom jela pahuljice, a tetka Džudit je kuvala nešto na šporetu. Tetka Džudit je bila od onih žena koje uvek deluju malo usplahireno; njeno mršavo lice je uvek imalo blag izraz, a svetla lepršava kosa većito joj je bila prikupljena u neurednu punđu. Elena je poljubi u obraz.

„Dobro jutro svima. Izvinjavam se, ali stvarno nemam vremena da doručkujem.”

„Ali, Elena, ne možeš da odeš bez doručka. Treba da unosiš proteine...”

„Ma, poješću krofnu pre škole”, rekla je Elena, puna energije. Poljubila je Margaret u kosu i krenula ka vratima.

„Ali, Elena...”

„E da, verovatno ću posle škole malo da visim s Boni i Meredith, pa vi večerajte bez mene, nemojte me čekati. Čao!”

„Elena...”

Elena je već stigla do ulaznih vrata. Zatvorila ih je, ostavivši za sobom negodovanje tetke Džudit, i izašla na trem.

Tu je zastala.

Sva ona jutrošnja neprijatna osećanja ponovo su je preplavila. Nelagodnost, strah. I izvesnost da će se dogoditi nešto užasno.

Ulica javorova je bila pusta. Visoke kuće u viktorijanskom stilu odisale su nekakvom turobnošću, uzdižući se u grobnoj tišini kao da u njima niko ne živi; bile su nalik na one kuće namenski građene za potrebe nekog filma, u kojima posle snimanja ne ostane ni žive duše. Činilo joj se da u njima nema *ljudi*, ali da su zato pune nekakvih čudnih stvorenja koja posmatraju iznutra.

To je to; neko je posmatra. Nebo nije bilo plavo, već belo kao pamuk, a oblaci nisu propuštali ni zrak sunca – kao da je neko po nebu prosuo ogromnu činiju šlaga. Vazduh je prosto gušio, a Elena je bila sigurna da je nečiji pogled uprt pravo u nju.

Krajičkom oka je primetila da je nešto tamno promaklo kroz grane stare dunje, zasađene ispred kuće.

Bila je to vrana, koja se nepomično smestila među žuto lišće. *Njene* oči su je posmatrale.

Ubeđivala je sebe da je smešno što uopšte tako razmišlja, ali nekako je bila *svesna* tog pogleda. Bila je to najveća vrana koju je ikad videla – baš je bila velika, a perje joj je bilo toliko sjajno da su se po njegovom crnilu prelivale sve dugine boje. Mogla je jasno da primeti svaki detalj: crne kandže grabljivice, oštar kljun, ono jedno sjajno crno oko.

Vrana je stajala nepomično kao kakva voštana figura ili pak kao da je preparirana. Međutim, Elena se stresla posmatrajući je, jer je osetila kako joj kroz telo u talasima navire neka toplina, kako struji i penje se čak do grla i obraza. Sve zbog toga što... sve zbog toga što ju je vrana posmatrala. Onako netremice, kao što je momci posmatraju kada je u kupaćem kostimu ili kad nosi providnu bluzu. Kao da joj je tim pogledom skidala odeću.

Pre nego što je postala svesna šta radi, spustila je ranac na zemlju i uzela kamen koji je ležao pored staze. „Odlazi odavde”, uzviknula je, osetivši kako joj glas drhti od besa. „Odlazi! Beži *odavde!*” Reči su poletele prema ptici zajedno s kamenom.

Lišće se razletelo na sve strane, ali vrana je prhnula, nepovređena. Krila joj behu ogromna, a graktala je glasno kao čitavo jato vrana. Elena brzo čučnu, izbezumljena jer se ptica ustremila pravo na nju, u poslednjem trenutku preletevši iznad njene glave i dodirnuvši joj kosu krilima.

Tada se, međutim, vinula visoko u nebo, a zatim je počela da kruži, sablasno crna spram neba belog kao papir. Ispustivši grlen krik, izgubila se iz vidokruga negde iznad šume.

Elena je polako ustala i postepeno dolazila sebi. Osvrtala se, ne mogavši da pojmi šta joj se upravo dogodilo. Sad kad je ptica odletela, nebo je opet dobilo svoju uobičajenu boju. Zanjihano slabašnim daškom vetra, lišće je blago zašuštalo, a Elena je duboko udahnula. Vrata se na jednoj od susednih kuća otvoriše i deca istrčaše napolje, ispunivši ulicu grajom i smehom.

Osmehnula im se i ponovo udahnula, osetivši kako je olakšanje prožima poput sunčeve svetlosti. Zar nije svesna koliko je sve to smešno? Pred njom je predivan dan koji će joj sigurno doneti nešto lepo, a i neće se desiti ništa loše.

Ništa loše se neće desiti – sem što će zakasniti u školu. Cela ekipa će je čekati na parkingu.

Mogu da im kažem da sam se zadržala jer sam morala da gađam tipa koji me je gledao dok sam se presvlačila, pomislila je, umalo se nasmejavši. E, *to* će im sto posto zapušiti usta.

Krenula je prema školi što je brže mogla, ne osvrćući se više na dunju u svom dvorištu.

Vrana je proletela kroz krošnju razgranatog hrasta, te se Stefan instinktivno trgnuo. Odahnuo je kad je video da je to samo ptica.

Pogled mu je pao na belo beživotno telo koje je držao u rukama, a na licu mu se jasno ocrtavalo kajanje. Nije namestavao da ga ubije. Sigurno bi ulovio nešto veće od zeca da je znao koliko je gladan. Naravno, to mu je uterivalo strah u kosti: nikad ne znaš koliko glad može biti jaka niti šta ćeš sve morati da uradiš da bi je utolio. Sreća njegova što je ovog puta ubio samo zeca.

Stajao je ispod starih hrastova, a sunčeva svetlost se probijala kroz krošnje slivajući se na njegovu kovrdžavu kosu. Odeven u majicu i farmerice, Stefan Salvatore je izgledao kao svaki drugi srednjoškolac.

Ipak, on nije bio kao ostali momci.

Odlazio je duboko u šumu, gde ga niko ne vidi, da utoli glad. Sada je krajnje pažljivo oblizivao usne i desni, da ne bi ostalo nikakvih mrlja ni tragova. Nije dolazilo u obzir da rizikuje. Dovoljno mu teško pada to što mora stalno da se krije i pravi cirkus od svog života.

Na trenutak se ponovo zapitao da li je bolje da digne ruke od svega. Možda bi bilo najpametnije da se vrati u Italiju, u svoje tajno skrovište. Kako mu je uopšte palo na pamet da pokuša da postane deo sveta kojim vlada svetlost?

Dojadilo mu je da živi u senci. Dosta mu je bilo tame i svih onih mračnih stvorenja koja u njoj žive. Najviše od svega, bilo mu je dosta samoće.

Nije bio siguran zašto je odabrao baš Virdžiniju i Felovu Crkvu. To je, za njegov ukus, bio grad s kratkom istorijom; najstarije građevine su bile podignute otprilike tek pre sto pedeset godina. Međutim, u njemu su još živela sećanja i utvare Građanskog rata, toliko stvarne da ih je mogao videti jednako jasno kao što je video supermarkete i kioske brze hrane.

Stefan je cenio to što se ovde prošlost poštuje. Verovao je da možda može da zavoli ljude u Felovoj Crkvi i da postoji mogućnost – ma koliko zanemarljiva bila – da će uspeti da nađe svoje mesto među njima.

Naravno, znao je da ga ljudi nikada neće potpuno prihvatiti. Gorak osmeh mirenja sa sudbinom pređe mu preko usana zbog te pomisli. Nije hteo da se zavarava da će se *to* ikada desiti. Ne postoji mesto na ovom svetu gde on potpuno pripada, gde može da bude ono što zaista jeste.

Sem ako se ne vrati u svet tame...

Brzo je odagnao tu pomisao. Već se odrekao tame; ostavio je utvare za sobom. Precrtao je sve te duge godine; sada kreće iz početka, i to od danas.

Stefan se trgao iz misli shvativši da još drži zeca. Nežno ga je spustio na gomilu smeđeg hrastovog lišća. Negde u daljini, toliko daleko da sluh običnog čoveka taj zvuk ne bi ni razaznao, oglasila se lisica.

Hajde, dođi, brate moj po njuhu, pomislio je tužno. Tvoj doručak je spreman i čeka te.

Prebacio je jaknu preko ramena i primetio da je vrana koja ga je nedavno uznemirila opet tu. Smestila se na hrastovu granu i izgleda da ga je posmatrala. Bilo je u toj ptici nekog nepatvorenog zla.

Počeo je da se sporazumeva s njom mislima, ali je odmah prekinuo. Seti se šta si obećao, rekao je sebi. Upotrebljavaćeš Moći samo u krajnjoj nuždi. Tek kad ne budeš imao drugog izbora.

Koračajući skoro nečujno po opalom lišću i suvim granama, uputio se prema rubu šume. Tamo je ostavio kola. Osvrnuo se, samo jednom, i primetio da je vrana sletela s grane i ostrvila se na zeca.

Bilo je nečeg zlokobnog u načinu na koji se, raširenih krila, nadvila nad beživotnim telom životinje – nečeg zloslutnog, kao da likuje. Stefanu se grlo steže i umalo krenu natrag da je otera. Ipak, njeno pravo na plen neupitno je koliko i lisičje, rekao je sebi.

Neupitno koliko i njegovo.

Rešio je da uđe u um te ptice ako se još jednom nađe u njenoj blizini. Sada je samo odvratio pogled i požurio kroz šumu, stisnutih vilica. Nije želeo da zakasni na prvi čas u srednjoj školi Robert E. Li.

2.

Čim se Elena pojavila na parkingu, oko nje se sjatilo celo društvo. Svi su bili tamo, u punom sastavu, ekipa koju nije videla još od kraja juna, plus još četvoro-petoro nepoznatih – to su bili likovi koji su se nadali da će steći popularnost već time što stoje tu, uz njih. Jedna po jedna, drugarice su joj prilazile raširenih ruku.

Kerolajn je porasla bar tri centimetra i smršala je, pa je izgledala kao da je sišla s naslovne strane *Voga*. Hladno je pozdravila Elenu i sklonila se u stranu, posmatrajući je kroz trepavice onim zelenim očima kao neka prepredena mačka.

Boni nije porasla nimalo, pa je, kad joj je poletela u zagrljaj, njena riđa kovrdžava kosa Eleni i dalje dosegala do brade. Ček', ček' – *uvojci?*, zapitala se Elena. Odmakla se od te sitne devojčice da je bolje odmeri.

„Boni! Šta si to uradila s kosom?”

„Sviđa li ti se? Mislim da ovako izgledam viša.” Boni je razbarušila već razbarušene šiške i nasmešila se; kestenjaste oči su joj se iskrile od uzbuđenja, a majušno srcasto lice joj je sijalo.

Elena je nastavila da komentariše. „Meredit, ti se uopšte nisi promenila.”

Ovog puta je radost bila obostrana. Pogledavši tu visoku devojkicu, Elena je shvatila kako joj je upravo ona najviše nedostajala. Meredith se nikad nije šminkala; to joj, međutim, nije ni bilo potrebno budući da je imala maslinast ten i guste crne trepavice. Elegantno izvivši obrvu, odmeravala je Elenu.

„Vidim, kosa ti je za dve nijanse posvetlela na suncu... A šta ti je s tenom? Mislila sam da ćeš mu se malo posvetiti na Azurnoj obali.”

„Pa, znaš da se nikad ne sunčam.” Elena podiže ruke da ih i sama bolje pogleda. Koža joj je bila besprekorna, kao porcelan, ali je bila svetla i prozirna skoro koliko i Bonina.

„Hej društvo, to me podseti”, prekide ih Boni, uhvativši Elenu za ruku. „Čik pogodite šta sam ovog leta naučila od jedne rođake.” Pre nego što je ma koja od njih uspela da zausti, svečano im je otkrila veliku novost: „Sad umem da gledam u dlan!”

Začulo se coktanje i smeh.

„Smejte se vi koliko hoćete”, uzvratila im Boni na ismevanje koje je nimalo nije uzrujalo. „Rođaka mi je rekla da imam vidovnjačke moći. Daj da vidim...” Zagledala se u Elenin dlan.

„Požuri, čoveče, zakasnićemo”, pomalo nestrpljivo reče Elena.

„Dobro, dobro. Gledaj, ovo ti je linija života – ili to beše linija srca?” Neka od devojaka se zakikota. „Tišina tamo; ponirem u dubinu. Vidim... Vidim...” Bonino lice odjednom preblede, kao da se uplašila. Njene kestenjaste oči se raširiše, ali kao da više nije gledala u Elenin dlan. Gledala je nekako kroz njega – i to u nešto zastrašujuće.

„Upoznaćeš visokog, crnokosog stranca”, promrmljala je Meredith iza nje. Devojke su se mahnito smejale.

„Crn jeste, i stranac je... ali nije visok.” Bonin glas, zatumljen do šapata, kao da je dopirao iz daljine.

„Mada”, odmah je nastavila, delujući zbunjeno, „*bio je visok, ali davno.*” Zbunjeno je pogledala Elenu. „Ali, to je nemoguće... zar ne?” Pustila je Eleninu ruku, skoro je odgurujući. „Ne želim više da ti gledam u dlan.”

„Dobro, predstava je gotova. Hajdemo”, reče Elena ostalima, malo iznervirana. Oduvek je te vidovnjačke fore sma-

trala bezveznim trikovima. Što li se onda iznervirala? Možda zbog toga što je tog jutra sasvim izludela...

Devojke su krenule prema školskoj zgradi, ali kada su začule da se približava automobil čiji je motor preo kao zadovoljna maca, stale su kao ukopane.

„Čoveče”, otelo se Kerolajn, koja nije mogla da odvoji oči od prizora. „Kakva dobra kola.”

„Kakav dobar 'porše’”, ispravila ju je Meredith hladnim glasom.

Sjajan crni „turbo 911” mazno je klizio niz parking tražeći slobodno mesto, krećući se polako kao panter koji se prikrada plenu.

Kada se auto zaustavio, vrata su se otvorila, a one su samo čekale da snime vozača.

„Uh, čoveče”, prošaputala je Kerolajn.

„I ja kažem”, rekla je Boni uzdahnivši.

S mesta na kome su stajale, Elena je mogla da vidi da je zgodan, da ima ravne pločice i lepo razvijene mišiče. Sigurno je celu noć morao da tare farmerice da bi delovale onako izbledele, a uz njih je obukao usku majicu i kožnu jaknu nekog neobičnog kroja. Kosa mu je bila talasasta i – crna.

Međutim, nije bio visok. Bio je otprilike srednje visine.

Elena je uzdahnula.

„Ko je ovaj maskirani?”, upitala je Meredith. Opaska je bila sasvim na mestu – tamne naočare su skrivale oči tog mladića, zaklonivši mu pri tom i pola lica. Izgledao je kao da nosi nekakvu masku.

„To je maskirani *stranac*”, reče neka od njih, pa sve devojke počеше da govore uglas.

„Jao, vidi mu jaknu. Mora da je italijanska; sigurno je iz Rima.”

„A otkud ti to znaš, majke ti? Jedini Rim koji si ti videla je onaj u Njujorku!”¹

¹ Postoji veliki broj gradova na svetu koji nose naziv Rim, a to važi i za Njujork, Pariz itd. Ovde je posredi grad Rim u okrugu Oneida, u državi Njujork, SAD. (Prim. prev.)

„O-o. Elena opet ima onaj pogled. Onaj što vreba.”

„Niskom, crnomanjastom gospodinu Zgodnom bolje bi bilo da se čuva.”

„Nije nizak; savršen je!”

Kroz taj žamor se jasno začuo Kerolajnin komentar: „Daj, Elena. Već imaš Meta. Šta još hoćeš? Šta možeš da radiš s dvojicom što ne možeš s jednim?”

„Istu stvar – samo duže”, reče Meredith otežući, pa devojke prasnuše u smeh.

Dečko je zaključao kola i krenuo prema školi. Elena je tobože slučajno pošla za njim, a ostale devojke su se popakovale tik iza nje, sve jedna za drugom, kao psi u zaprezi. To ju je baš iznerviralo. Može li *jednom* da ode negde na miru, bez pratnje? Međutim, Meredith je pogleda, pa se Elena ipak osmehnu.

„*Noblesse oblige*”², tiho reče Meredith.

„Šta?”

„Pa, ako već hoćeš da postaneš kraljica mature, moraš da se nosiš sa svim što uz to ide.”

Elena se namrštila na tu opasku i ušla u školu. Pred njima se pružao dugačak hodnik, a prilika u džinsu i kožnoj jakni se izgubila iza vrata školske kancelarije. Usporila je dok je prilazila kancelariji, naposletku zastavši da tobože pažljivo pogleda obaveštenja okačena na oglasnoj tabli pored vrata. Tu se nalazio ogroman prozor kroz koji se mogla videti cela kancelarija.

Ostale devojke su otvoreno buljile kroz prozor i kikitale se. „Fina pozadina.” „Ovo je Armanijeva jakna, *sto posto*.” „Misliš da nije odavde?”

Elena se sva pretvorila u uvo da bi čula njegovo ime. Izgleda da je postojao nekakav problem: gospođa Klark, sekretarica koja je radila na prijemu novih đaka, gledala je u spisak i vrtela glavom. Dečko je nešto rekao, a gospođa Klark je podigla ruke kao da želi da kaže: „Šta da ti radim.” Prešla je

² Francuski izraz koji označava da visok položaj ili plemenit rod obavezuje, tj. podrazumeva da se njegov nosilac mora ponašati u skladu s njim i obavljati sve dužnosti koje taj položaj podrazumeva. (Prim. prev.)

prstom po listi i ponovo zavrtela glavom, želeći da okonča celu tu situaciju. Dečko je pošao prema vratima, a onda se okrenuo i vratio k njoj. Kada ga je gospođa Klark pogledala, izraz na njenom licu se promenio.

Naočare za sunce sada je držao u ruci. Gospođa Klark kao da se zbog nečeg zbunila; Elena primeti da je trepnula nekoliko puta. Otvorila je usta, a onda ih zatvorila – kao da je želela nešto da kaže, pa se predomislila.

Elena je žarko želela da vidi lice tog dečka, a ne samo njegov potiljak. Gospođa Klark poče da pretura po nekoj gomili papira; izgledala je kao omađijana. Na kraju je izvadila nekakav formular i napisala nešto na njemu, a onda mu ga je pružila preko stola.

Dečko je nešto brzo napisao – verovatno se potpisao ili tako nešto – i vratio joj papir. Gospođa Klark je nakratko posmatrala papir, a onda je počela da pretura po drugoj hrpi papira. Naposletku mu je dala nešto što je ličilo na raspored časova. Netremice ga je posmatrala dok mu je pružala papir, a on je klimnuo glavom u znak zahvalnosti i krenuo prema vratima.

Elenu je morila znatiželja. Šta li se to unutra dogodilo? I kakvo li je lice tog stranca? Međutim, kad je izašao iz kancelarije, već je bio ponovo stavio naočare. Baš joj je bilo krivo.

Uspela je da mu vidi deo lica kad je zastao u dovratku zatvarajući vrata. Tamna kovrdžava kosa divno mu je isticala crte lica, što ju je podsetilo na one likove s rimskih novčića ili medaljona. Visoko postavljene jagodične kosti, prav nos... usne takve da ti ne daju mira ni sna, pomislila je Elena. Gornja usna mu je bila predivno izvijena, kao izvajana, što mu je davalo nežan i poželjan izgled. Odjednom više nije čula čavrljanje devojaka u hodniku; kao da je neko isključio ton.

Devojke su već bile prestale da ga posmatraju i gledale su u bilo šta sem u njega. Elena je i dalje stajala pored prozo-

ra, blago zabacivši glavu dok je skidala traku, a bujna kosa joj se rasula i pala preko ramena.

Dečko je produžio niz hodnik ne osvrćući se ni na jednu stranu. Čim je odmakao dovoljno da ne može da ih čuje, ispratilo su ga uzdasima i šapatom.

Elena ništa od toga nije čula.

Prošao je pored mene, pomislila je, potpuno ošamućena. Kao da me nije ni video.

Kao da se budi iz sna, začula je zvono. Meredith ju je vukla za ruku.

„Šta je?”

„Rekoh – uzmi raspored časova. Moramo odmah na čas, imamo trigonometriju u učionici na drugom spratu. Polazi!”

Elena je dozvolila Meredith da je odvuče niz hodnik i uza stepenice do učionice. Ne razmišljajući, sela je na prvo prazno mesto i zagledala se u nastavnicu koja je stajala kraj table, a u stvari je gledala kroz nju. Još se nije bila oporavila od šoka.

Prošao je tik pored nje. Nije je ni pogledao. Ne pamti kad joj se to poslednji put dogodilo. Uglavnom je bar odmere. Neki zvižde. Neki zastanu da joj nešto kažu. Neki samo onako stanu i bulje.

Eleni to nikad nije smetalo. To joj je bilo u redu.

Na kraju krajeva, šta je važnije od momaka? Oni su merilo toga koliko je devojka popularna, koliko je lepa. A korisni su i za druge stvari. Ponekad su baš zanimljivi, ali to obično ne traje dugo. Katkad su baš najobičniji kreteni.

Momci su uglavnom kao psići, razmišljala je Elena. Prvo su ti slatki i obožavaš ih, a posle ti dosade i shvatiš da su potrošni materijal. Malo je onih koji postanu više od toga, onih koji ti postanu pravi prijatelji, kao Met.

Da, Met. Prošle godine se baš ponadala da je on taj koga je oduvek tražila, da zbog njega može da oseti... pa, nešto više.

Više od pukog likovanja zbog osvojenog trofeja, ponosnog razmetanja novim blagom pred drugaricama. Prema Metu je stvarno počela da oseća veliku naklonost. Međutim, preko leta je dobro razmislila o svemu jer je imala mnogo vremena na raspolaganju i shvatila je da je to više naklonost koju osećaš prema rođaku ili bratu nego prava ljubav.

Gospođa Halpern je prelistavala udžbenik objašnjavajući šta će sve učiti ove godine. Elena je mehanički uzela svoju knjigu i napisala svoje ime na njoj, i dalje zamišljena.

Niko joj se nije sviđao kao Met. Upravo zbog toga je morala da mu kaže da je gotovo.

Nije znala kako da mu to napiše. Nije znala ni kako da mu to saopšti. Nije se bojala da će on napraviti frku povodom toga; on to prosto neće moći da razume. Ni sama sebe nije razumela.

Činilo joj se kao da uvek teži... nečemu. Međutim, čim bi to nešto postigla, to više nije bilo to. Tako je i s Metom, a isto je bilo i sa svim bivšim momcima.

Zbog toga je stalno morala da kreće iz početka. Srećom, uvek je bilo novog materijala za obradu. Nijedan dečko dosad nije uspeo da joj odoli i niko je nikad nije iskulirao. Sve do danas.

Dosad. Prisećajući se onoga što se malopre dogodilo, Elena uhvati sebe kako grčevito steže olovku u ruci. Još nije mogla da poveruje da je prošao pored nje kao pored turskog groblja.

Zvonilo je za kraj časa i svi su pojurili napolje, a Elena je ostala da stoji u do vratku. Grickala je usnu posmatrajući reku đaka koja je tekla niz hodnik. Tada je opazila jednu od devojaka koje su na parking stajale u njihovoj blizini.

„Fransis! Dođi ovamo.”

Fransis joj je prišla sva srećna, a ono nesređeno lice joj se ozarilo.

„Čuj, Fransis, sećaš li se onog lika od jutros?“

„Onog s 'poršeom' i, ono, ostalom opremom? Kako to da zaboravam.“

„Vidi, želim njegov raspored časova. Uzmi ga nekako iz kancelarije ako možeš ili ga kopiraj od njega ako budeš morala. Uradi to kako znaš i umeš, moram da ga imam!“

Fransis je na trenutak izgledala iznenađeno, a onda se iscerila i klimnula glavom. „Važi, Elena. Pokušaću. Naći ćemo se za vreme ručka ako uspem da ga nabavim.“

„Hvala.“ Elena je posmatrala devojku dok je odlazila.

„Znaš, načisto si luda“, rekla joj je Meredith na uvo.

„Pa, kakva mi je korist od toga što sam kraljica škole ako ne mogu povremeno da iskoristim svoj položaj?“, uzvratila je Elena mirno. „Kuda sad treba da idem?“

„Na opšte poslovanje. Evo, vidi sama.“ Meredith joj tutnu raspored u ruke. „Oдох, moram brzo na hemiju. Vidimo se posle!“

Opšte poslovanje, kao i svi časovi posle toga, prošli su joj u magnovenju. Nadala se da će bar još jednom videti novog učenika, ali izgleda da nisu imali nijedan zajednički predmet. Ugledala je *Meta* na jednom od svojih časova, a kada je videla kako joj se osmehnuo i pogledao je onim plavim očima, srce joj se steglo.

Zvonilo je za užinu, pa je morala da pozdravi milion ljudi u kafeteriji, red levo, red desno. Kerolajn je, opušteno naslonjena na zid, stajala napolju. Brada joj je bila podignuta, ramena zabačena, a kukovi istureni. Pričala je s dvojicom momaka koji su ućutali i munuli laktom jedan drugog čim je naišla Elena.

„Čaos“, rekla je Elena momcima. Potom se obratila Kerolajn: „Hoćeš da uđemo da gricnemo nešto?“

Kerolajn gotovo da nije ni trepnula kad je Elena prišla. Samo je zbacila sjajnu crvenkastu kosu, sklonivši je s lica. „Za kraljevskim stolom?“, uzvratila je.

Elena se zgranula. Ona i Kerolajn se družu još od obdaništa i oduvek su se pomalo takmičile, ali sasvim bezazleno. Kerolajn se, izgleda, mnogo promenila. Počela je to suparništvo da shvata sve ozbiljnije. Elenu je iznenadila gorčina u njenom glasu.

„Pa, ti baš nisi od običnih smrtnika“, reče Elena razdragano.

„E, tu si u pravu“, odvrati Kerolajn pogledavši je pravo u lice. Gledala ju je kroz trepavice onim zelenim očima koje su se skoro zamutile; Elenu je prenerazila mržnja koju je videla u tom pogledu. Dvojica momaka su se samo osmehnuli i sklonili se, očigledno se osećajući nelagodno.

Kerolajn to uopšte nije primetila. „Elena, štošta se dogodilo letos dok nisi bila tu“, nastavila je. „Mislím da tvoje vreme na tronu polako ističe.“

Eleni jurnu krv u obraze; osetila je to. Trudila se da zvuči pribrano. „Možda“, rekla je. „Samo, Kerolajn, da sam na tvom mestu, ne bih još trzala na krunu.“ Okrenula se i ušla u trpezariju.

Bilo je pravo olakšanje videti Meredith i Boni, a i Fransis pored njih. Dok je birala šta će pojesti za ručak, Elena je osetila da joj obrazu više ne gore i pridružila se devojčkama. Neće dozvoliti da je Kerolajn iznervira; uopšte neće razmišljati o njoj.

„Imam ga“, rekla je Fransis mašući papirom dok je Elena sedala za sto.

„I ja imam vruće vesti“, rekla je Boni značajno. „Elena, slušaj ovo. Ide sa mnom na biologiju i sedi levo od mene. Zove se Stefan, Stefan Salvatore, i iz Italije je, i iznajmio je stan na periferiji grada, kod stare gospođe Flauers.“ Uzdahnula je. „*Taaako* je romantičan. Kerolajn je ispustila knjige, a on se brzo sagnuo da ih pokupi.“

Elena iskrivi usta. „Pih, Kerolajn, sva je smotana. Šta još ima?“

„Ništa, to je sve. Nisu razgovarali. Sav je tajanstven, baš, baš. Gospođa Endikot, nastavnica biologije, rekla mu je da skinje naočare, ali on nije hteo. Ima neku bolest.”

„Kakvu bolest?”

„Nemam pojma. Možda je ta bolest u poslednjem stadijumu, pa su mu dani odbrojani. Zar to ne bi bilo romantično?”

„Ma da, veoma”, rekla je Meredith.

Elena je grickajući usnu proučavala papir koji joj je donela Fransis. „Evropska istorija nam je zajednički predmet. Ide li još neko na to?”

„Idem ja”, rekla je Boni. „Mislim da će ići i Kerolajn. E da, možda i Met; juče je pomenuo kako ima sreće što mu predaje gospodin Taner.”

Strava, pomisli Elena, zahvatajući pire viljuškom. Izgleda da će ova školska godina biti *izuzetno* zanimljiva.

Stefanu je bilo drago što se časovi bliže kraju. Hteo je da bar na nekoliko minuta pobegne iz tih učionica i hodnika u kojima je uvek gužva.

Toliko umova. Od pritiska toliko različitih misli, toliko mentalnih glasova koji su ga okruživali, počelo je da mu se vrti u glavi. Prošlo je mnogo godina otkad je poslednji put bio u tolikoj gomili ljudi.

Jedan um se posebno izdvajao. Bila je to jedna od onih devojaka koje su stajale u glavnom hodniku i posmatrale ga. Nije znao kako izgleda, ali je njena ličnost bila izrazito moćna. Bio je siguran da bi taj um uvek mogao da prepozna.

Eto, bar je preživio prvi dan tog cirkusa. Upotrebio je Moći samo dva puta, i to pomalo. Međutim, bio je umoran. Osećao je i glad, priznade sebi kajući se. Zec očigledno nije bio dovoljan.

Misliće o tome kasnije. Našao je poslednju učionicu za taj dan i seo. Uto je opet osetio prisustvo onog uma.

Taj um je sijao na rubu njegove svesti kao zlatna svetlost – blaga, a opet živa. Prvi put je odredio koja devojka odašilje te talase. Sedela je baš ispred njega.

Dok je razmišljao o tome, ona se okrenula, pa je mogao da joj vidi lice. Od šoka je umalo ostao bez vazduha.

Ketrin! Naravno, to nije bilo moguće. Ketrin je mrtva; on to najbolje zna.

Ipak, ova devojka je neverovatno ličila na nju. Ista zlatasta kosa, toliko svetla da prosto sija. Ista ona bleđa put koja ga je podsećala na labudove, na alabaster, isti oni obrazi koje na jagodicama obliva rumenilo. A oči... Tu boju nikad ranije nije video. Bile su tamnije od plavog neba, raskošne nijanse lazurnog kamena³ kojim je bila optočena njena traka za kosu. Ova devojka je imala iste oči.

One su ga netremice posmatrale dok mu se smešila.

On brzo odvrati pogled. Najviše od svega je želeo da više ne misli na Ketrin. Nije hteo da gleda u devojku koja ga je toliko podsećala na nju, nije više hteo da oseća njeno prisustvo. Gledao je pravo u klupu, zauzdavajući misli što je više mogao. Ona se najzad, polako, ponovo okrenula prema svojoj klupi.

Bila je povređena. Mogao je to da oseti čak i kroz blokirane misli, ali nije ga bilo briga za to. Štaviše, baš mu je bilo drago – nadao se da će je to držati dalje od njega. Osim toga, ništa nije osećao prema njoj.

Uporno je to ponavljao u sebi dok je sedeo na tom času ne obraćajući pažnju na jednoličan glas nastavnika koji je bez prestanka govorio o nečemu. Osetio je tračak nekog blagog parfema – miris ljubičica, pomislio je. Video je njen tanušni beli vrat pošto se nagnula nad knjigu, kose prebačene napred.

³ Naziva se još i lapis lazuli. To je relativno redak poludrugi kamen, poznat po svojoj morskoplavoj boji. Koristio se za nakit još pre sedam hiljada godina, a od njega se spravljala boja kojom se u slikarstvu i ikonopisu prikazivala raskoš. Ta boja se smatra najskupljom bojom svih vremena, jer je bila skuplja i od zlata. (Prim. prev.)